

begyndte med at sige, at det var ikke alene absolut nødvendigt at foretage enorme Vedligeholdelsesudgifter i de første Aar, efter at Staten fik Banerne; fordi Vedligeholdelsen af Banerne og særlig Driftsmateriellet var forsømt, men tillige at det var nødvendigt at ansætte en Del mere Personale, for at sikre Staten mod, at Misligheder ikke bleve begaaede paa Stationerne; men det skulde det ærede Medlem ikke have gjort; thi er der nogen Administration, som har været fri for Misligheder af den Art, som det ærede Medlem sigtede til, er det netop de sjællandske Jærnbaner, forinden Banerne gik over til Staten; men forøvrigt skal jeg erkende, at Statsbanedriften har været lige saa fri derfor, men det er jo ingen Berettigelse til paa den Maade at kaste den Bestyldning ud, som ligger i Udtalelsen om, at det var nødvendigt for Statsbanen at foretage de mange Ansættelser, for at sikre Staten imod, at saadanne Misligheder bleve begaaede. De ere heller ikke tidligere blevne begaaede i det sjællandske Jærnbanelok. Jeg tror heller ikke, at det er ganske rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at hvis man vilde have en stor Indtægt af Banerne og vilde have dem til at forrente sig — hvad for Næsten ingen har krævet, i hvert Fald ikke jeg — skulde man gaa til at forhøje Taksterne og behandle Publikum hensynsløst, som Bestyrelsen af det sjællandske Jærnbanelok gjorde. Det har det ærede Medlem heller ikke Ret til at sige. Det var ingen hensynsløs Behandling, Publikum fik i det sjællandske Jærnbaneloks Tid, og der kan endogaa let paavises Eksempler paa, at Behandlingen var mere hensynsfuld paa adskillige Punkter, end den er bleven, efter at der er kommet Statsdrift. Det ærede Medlem var særlig omhyggelig for at søge alt frem, som kunde være ubehageligt for mig, ja gik endogaa saa vidt, at han gravede en Udtalelse op fra Begyndelsen af Rigsdagssamlingen 1888, og hvad der er endnu mere mærk værdigt, det var en Udtalelse, som det ærede Medlem samme Dag, den faldt, havde svaret paa og endogaa svaret paa saa skarpt, at jeg maatte tage al min Taalmodighed til Hjælp for at lade være at ripostere skarpt imod det ærede Medlem igen. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem graver denne Udtalelse op paa nu; jeg tror ikke, han vil faa synderlig Glæde af det. Denne „fuldstændig urigtige Paaastand“, som det ærede Medlem kalder det, var ganske simpelt den, at jeg sagde, at den Metode, som Vemb-Lembighanen benyttede for Jasskættelsen af sine Takster for Person og Godstrafikken,

rimeligvis maatte føre til, at man maatte tage Steen i en anden Haand og forandre de høje Takster. Det er jo en bekendt Sag, at paa denne Tid i alt Fald — jeg ved ikke, om Taksterne nu ere forandrede — var Vemb-Lembighanen den dyreste Vane her i Landet at befare, baade med Gods og Passagerer; og jeg mente, at det var en uhenftagsmæssig Ordning, som ikke kunde holde Stik. Nu glæder det mig at høre, at det har holdt Stik, og at det er gaaet godt, men det er ingen Grund til at falde over mig, at jeg en Gang har været en daarlig Spaamand. Det ærede Medlem mente, at jeg kunde være et ganske brugeligt Menneſte til at bygge Jærnbaner, men at jeg næppe havde nogen Mening om eller forstod mig paa, hvordan de skulde drives. Der mente han endogaa at kunne bruge det Udtryk, at jeg var en doktriner, en Teoretiker, o. s. v. Jeg skal ikke gaa i Rette med det ærede Medlem derom; jeg takker ham for den Kompliment, at han dog vilde anerkende, at jeg forstaa at anlægge en Vane, og naar han ikke vil anerkende, at jeg har nogen Forstand paa Driften af en Vane, faar jeg vel undvære denne Anerkendelse. Det haaber jeg, jeg kan. Jeg har kunnet undvære den hidtil og vil vel ogsaa kunne undvære den i Fremtiden. Det ærede Medlem mente, at det var rent galt; naar jeg havde nævnt et Par Skorstene som Eksempel paa, hvor minutiøst Statsbanerne overførte deres Anlægsudgifter paa Jitansloven. Det er fuldstændig berettiget, det staar i Brugtsberetningerne for Banerne. Endelig brugte det ærede Medlem mange Ord for, at advare imod, at vi ikke skulde gaa hen og bortforpagte Statsbanerne. Det behøver det ærede Medlem ikke, det er der slet ingen Fare for. Det ærede Medlem mente, at det var en Yndlingstanke hos Ordføreren at faa Driften bortforpagtet. Hvad kender egentlig det ærede Medlem til mine Yndlingstanter? Jeg har mange Yndlingstanter, som det ærede Medlem slet ikke ved det mindste om. Denne Yndlingstanke er i alt Fald saa godt gemt, at den kun har givet sig et meget spagfærdigt Udtryk i et Par enkelte Vinter af Betænkningen, hvor man til Motivering af et enkelt Ændringsforslag siger, at „den Mulighed dog ikke er udelukket“, at man kunde komme til Privatdrift. Det ærede Medlem vil vistnok være entigt med mig i, at den ikke er udelukket; thi der er saa Ting i denne Verden, der ere slaaede saa fast, at man med Føje kan sige, at Mulighed for en Forandring er udelukket. Det er derfor ingenlunde udelukket, at vi en Gang i Tidernes Løb kunne blive fede af Statsdrift, men at der skulde være